

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΘΑΪΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ἐκδοθέντων ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ' ἔξοχὸν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχοῦν εἰς τὴν κέρων ἡμῶν ἐπιτηδεύσας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἕως ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ κορυφαίωτον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝ ΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΟΥΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΒΙΩΤΗΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δραχμ. 50. Ἐξάμηνος 28. Τμήματι δρ. 15.
ΒΙΩΤΗΡΙΚΟΥ Ἀγγλιστικῆς γλώσσας διημερ. 50.—
Ἀμερικῆς Δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ἑλλαντικῶν ἐν γένει τῶν ἄλλων Ἑκκατῶν σελήδια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τμήματι ἀναλόγως.

ΙΔΡΥΘΗΝ ΤΑ 1878
ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοδμήτους μηνός
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὀδοῦ Ἐφημερίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρθολομαίου

Ἐπιτομὸς Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 1 Νοεμβρίου 1924

Ἔτος 46ον Ἄριον 49

Ἱστορία μίας στρατιωτικῆς οἰκογενείας

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Ἐπιθυμητόρημα τοῦ Δοξαίου DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ (Συνέχεια)

— Ἄ, συνταγματάρχα μου, σεις εἶπατε! ἔκαμε ὁ ἀγαθὸς κλητήρας... Πῶς κίρρωμαι ποὺ σὰς ξαναδιδέπω!

— Κι' ὁ Ὑπουργὸς σου μέσα εἶναι; Μὰ ὁ Μπουλοῦκος, μὲ τίς διαχύσεις του, εἶχε ξεχάσει τὸν Ὑπουργό.

— Συνταγματάρχα μου, εἶπε, θὰ μὲ ἀγγωπήσετε ποὺ δὲ σὰς ἔγραφα γιὰ τὸν προδικασμὸ μου. Τώρα πιά γέρα...

— Σὲ δυὸ χρόνια παίρνω τὴ σύνταξή σου. Ἐνα μόνον: θὰ προφθάσω νὰ τὴν πάρω; Γεατὶ τὰ βλέπω πο-

— Ὁ ἀσχηματὰ πρᾶγματα... τὸ πολὺ ἀσχηματὰ! Ἀδιάφορο μὲν, ἐγὼ δὲν ἔχω παρά-

— Ἦσαν πάντα ὁ παλιὸς Μπουλοῦκος, ποὺ ἐλοένα κινδυνίαζε κι' ὅμως ποτε δὲν εἶχε παράπονον.

— Ὁ συνταγματάρχα τὸν ἀσχηματὰ. Δὲν εἶχε καιρὸ νὰ χάνῃ μὲ τίς φλυαρίες τοῦ Μπουλοῦκου. Τὸν ἀπέστειλε νὰ τὸν ἀναγγεῖλῃ τὸν Ὑπουργό, μὰ ὁ θυμωρὸς βγήκε σχεδὸν ἀμέ-

— Δυστυχῶς, συνταγματάρχα μου, ἡ ἔξοχότης του δὲν εἶναι μέσα... εἶπε βέβαιον τὸ δάχτυλον ἐπὶ τὴν ἀφροδίτην.

— Ἦ μάλλον, μέσα εἶναι, μὰ τὴ στιγμὴ αὐτὴν ἡ Αὐτοκράτειρα τὸν φώτασε κατὰ νὰ τοῦ πῇ...

— Θέλετε νὰ πάτε στὴ Διεύθυνση Πυροβολικοῦ; Ἐκεῖ ὁ Καρδινιάκ δὲ ἔβρισκε κανένα. Ὁ Διευθυντὴς εἶχε ἀναλάβει τὴν Διοίκησιν τοῦ 2ου Σώμα-

τος. Τὰ γραφεῖα ἦσαν ἔρημα. Ἐνας λοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ ποὺ τὸν συνάντησε στὴ σκάλα, τοῦ εἶπε:

— Ὁ στρατάρχης Μπαζαῖν ἀνέλαβε τὴν ἀρχιστρατηγία. Σ' αὐτὸν ν' ἀποτανηθῆτε. Αὐτὸς κάνει τοὺς διορισμοὺς καὶ τίς τοποθετήσεις.

— Ἐνα μὰς μένει τώρα, εἶπε στὸν πιστὸ Μαυρέκ, ποὺ τὸν περιμένε στὸ δρόμον. Νὰ πάρουμε τὸ τραῖνον ἴσια γιὰ τὸ Μέτε.

Μὰ μήπως κι' αὐτὸ ἦταν εὐκόλον; Ὁ σταθμὸς ἦταν γεμάτος κόσμον, κι' ὅσους ἀπὸ μίας ὥρας μάταιες προσπάθειες, ὁ συνταγματάρχα ἀποφάσισε νὰ ξεκουραστῇ λιγάκι καὶ νὰ φύγῃ ἀργότερα.

Περθόντας ἀπ' τὸ Βουλεδάρτο τοῦ Στρασβούργου, μέσα στὴν πλημμύρα

τῶν ἀμαξῶν, τὸ μάτι του πῆρε ἕναν φηλὸ ἀνθρώπον μὲ κοντὲς γκριζες φανβορίτες, κι' οἱ δυὸ γνωρίζτηκαν ἀμέσως:

— Δενεσσό!

— Καρδινιάκ!

Ἦταν ὁ παλιὸς φίλος τοῦ Ἐρρίκου, ποὺ εἶχαν περάσει μαζὺ τίς συγκινητικὰς τῆς αἰχμαλωσίας στὴν Ἀφρική. Τώρα ἦταν ἀντιναύαρχος καὶ πῆγαινε στὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν. Ἦταν κι' αὐτὸς ἀνω-κάτω ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἐβλεπε. Ὁ στόλος εἶχε διαταγῇ ν' ἀποβιβάσῃ στρατεύματα στὴ Δανία, γιὰ νὰ φέρῃ ἀντιπερισπασμοὺς ἀπ' τὸ Βορρά.

— Ἀλοῖμονο, εἶπε. Καὶ ὅσα διαβίβαν βιαστικὰ. Οἱ ἀκτὲς τῆς Βαλτικῆς εἶναι ρηχὲς καὶ τὰ μεγάλα πλοῖα δὲ μποροῦν νὰ πλησιάσουν. Ἔτσι ἡ ἀπόδασιν ματαιώνεται. Ὁ στόλος θὰ

γυρίζῃ ἐδῶ καὶ καὶ δέχως νὰ κἀν τίποτε. Προτίμησα καὶ γὼ νὰ ζητήσω μιά διοίκησιν στὸ στρατὸ τῆς ξηρᾶς.

— Σεις, ἕνας θαλασσινοῦ!

— Μὰ τί θέλατε νὰ κάμω; Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ βγῇ ἀπ' τὸ στρατὸ τῆς ξηρᾶς κι' οἱ ναυτικοὶ μποροῦν νὰ προσφέρουν ὑπηρεσίας στὸ πυροβολικόν. Θὰ ζητήσω κατὰ τέτοιον... Καὶ σεις, ἀγαπητέ μου Καρδινιάκ;

— Ἐγὼ κάω στὸ Μέτε, νὰ βρῶ τὸν Μπαζαῖν καὶ νὰ τοῦ ζητήσω ὑπηρεσία, εἰτι κι' ἂν εἶναι.

— Ὅποτε ὁ Μπαζαῖν διαδέχθηκε τὸν Αὐτοκράτορα στὴν ἀρχιστρατηγία; Εἶστε βέβαιοι;

— Μοῦ τῶπαν στὸ Ὑπουργεῖον.

— Τὸν γνωρίζετε;

— Ναι, τὸν εἶδα στὸ Μεξικόν. Εἶναι ἐπιτήδειος κι' ἀποφασιστικὸς... Ὅσο γιὰ τίς στρατιωτικὰς του

— Δὲ δεχόμεστε παρὰ μόνον τὴν Τρίτη... (Σελ. 379, στ. α')

Ο ΞΑΔΕΡΦΟΣ ΜΑΣ Ο ΜΙΜΗΣ

ἀρατές... ἐγὼ δὲν τις ἀναγνωρίζω! — Ὅστε δὲν εἶν' ὁ ἄνθρωπος ποὺ χρειαζόταν.

— Κάθε ἄλλο! — Κι' ἔμως, θαρρῶ πὺς ἡ κοινὴ γνώμη τὸν ἐπέβαλε στὸν Ἀυτοκράτορα.

— Ἀκόμα χειρότερα. Ὅταν τὸ πείσμα τοῦ πλήθους διαλέγει τοὺς ἀρχηγούς, δὲν εἶναι μακριὰ ἢ καταστροφῆ.

Ἐχωρίστηκαν γεμάτοι θλιβερὸς σκέψεις. Τέλος κατὰ τὸ βράδυ, ὁ συνταγματάρχης κι' ὁ Μαυρέκ βρῆκαν θέση σ' ἓνα τραῖνο ποὺ ἐφευγε γιὰ τὸ Σαλόν, μὲ στρατεύματα ποὺ ἢ ἀταξία τοὺς ἐξάφρισε τὸν Καρδινιὰκ. Τραγουδοῦσαν, βλαστήμοσαν, ἦταν ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλο, ἄνθρωποι καὶ ὑποζύγια μαζί.

Στοὺς σταθμοὺς κατέβαιναν, ἐπιναν καὶ πολλοὶ ἔμειναν ἐκεῖ μεθυσμένοι. Ἦταν φανερὸ πὺς χρειαζόταν ἓνα σιταρὸ χέρι νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν πειθαρχία.

Τὸ βράδυ ἐφθασαν στὸ Σαλόν. Ἐκεῖ τὸ τραῖνο, ἀντὶ νὰ σταματήσῃ, ἐξακολούθησε τὸ ταξίδι πρὸς τὸ Βερντέν. Ἐπ' ἔρθε διαταγὴ νὰ ὀδηγήσουν τὰ στρατεύματα κατ' εὐθείαν στὸ Μέις. Οἱ στρατιῶτες ἀρχισαν νὰ φωνάζουν. Οἱ ἀξιωματικοὶ σιωποῦσαν, ἀνίκανοι νὰ τοὺς καθυποχάσουν.

Ἐξάφρα, στὴ σιάση τοῦ Σαλντ-Γιλαίρ, ἓνα ἀλάπημα ἀκούστηκε ἀνάμεσα ἀπ' τὴν ὄχλοδοχῆ. Ὅλα τὰ κεφάλια ἐσκυψαν ἀπ' τὰ παράθυρα νὰ ἴδουν, καὶ ξαφνικὰ μιά βαρεὶά σιωπὴ σκέπασε ὅλες αὐτὲς τὶς χιλιάδες, σὰ νὰ τοὺς ἐκλείσει τὸ στόμα μιά ἀνώτερη δύναμη.

Τὸ τραῖνο κυλοῦσε σιγὰ, ὕστερα σταμάτησε. Κι' οἱ στρατιῶτες εἶδαν τὸ ἀκόλουθο θέαμα:

Κάτω ἀπ' τὸ δρόμο ποὺ περνοῦσε τὸ τραῖνο, μιά στρατιωτικὴ παράταξη σχηματίζε τετράγωνο. Στὶς τρεῖς πλευρὰς ἦταν παραταγμένοι στρατιῶτες μὲ τὰ ὄπλα παρὰ πόδα. Ἡ τέταρτη πλευρὰ ἦταν ἀδειανή, μὰ εἶχαν στήσει ἐκεῖ δυὸ στύλους ἀπὸ ξύλο.

Οἱ στρατιῶτες ἀπ' τὸ τραῖνο κατάλαβαν. Ἀκούστηκε μιά πένθιμη τυμπανοκρουσία κι' ὕστερα τὸ παράγγελμα: — Ἐφ' ἔπλου λόγχη! Προσοχή!

Ἐν' ἀμάξι μὲ σιδερένια κάγκελα, ποὺ τῶσσαν δυὸ ἄλογα καὶ τὸ συνόδευαν ἕνα ἀστυνομικὸ, κυλοῦσε πρὸς τοὺς δυὸ στύλους.

Πρῶτος κατέβηκε ἓνας παπᾶς τοῦ στρατοῦ. Κρατοῦσε ἓνα σταυρὸ στὸ χέρι καὶ πίσω ἐρχόνταν δυὸ ἄνθρωποι, χλωμοὶ σὰν τὸ κερί, ποὺ σχεδὸν τοὺς ἐφερναν στὰ χέρια οἱ στρατιῶτες.

Ἦταν οἱ κατάδικοι ποὺ θὰ τοὺς τουφέκιζαν. Ὁ γραμματέας τοῦ Στρατοδικείου κρατοῦσε ἓνα χαρτί καὶ τὸ διάβαζε: — Ἐν' ὀνόματι τοῦ Γαλλικοῦ Ἐθνικοῦ Ὁ συνταγματάρχης φώναζε τότε

ἓναν αὐθηροδρομικὸ καὶ τὸν ρώτησε: — Τί ἔκαμαν αὐτοὶ οἱ κακόμοιροι; — Δὲν ξέρετε τίποτα; ἔκαμε ὁ ὑπάλληλος ξαφνιασμένος.

— Ὅχι, ἐρχομαι ἀπ' τὸ Παρίσι. — Μὰ καὶ στὸ Παρίσι ἔπρεπε νὰ τὸ ξέρουν. Ἐγὶνε προχθὲς. Ὁ στρατάρχης Κανρομπέρ ἔκανε μίαν ἐπιθεώρηση στὸ στρατόπεδο. Μερικοὶ τὸν γιουχαῖσαν. Οἱ ἀξιωματικοὶ θέλησαν νὰ τοὺς κάνουν νὰ πάψουν καὶ δυὸ στρατιῶτες ἐχτόπησαν... Αὐτοὶ εἶναι!..

Τὸ διάβασμα τῆς καταδίκης εἶχε τελειώσει κι' οἱ τελευταῖες ἐτοιμασίαι γινόνταν βιαστικά. Οἱ δυὸ κατάδικοι φάνηκαν πάλι, μὲ τὰ μάτια δευμένα, γονατιστοί, δεμένοι, καθένας στὸ στύλο του καὶ τὸ ἀπόσπασμα τῆς ἐκτέλεσης πλησίασε ἐξῆς βήματα. Ἀκούστηκε ὁ κρότος τῶν ὄπλων ποὺ τὰ γέμιζαν.

Ἐπ' ἔρθε τὸ πρόσταγμα: — Πῦρ!

Κι' ἀμέσως οἱ δυὸ κατάδικοι χάθησαν σ' ἓνα σύννεφο καπνοῦ καὶ ξαναφάνηκαν ὕστερα, μὲ τὸ κεφάλι κρεμασμένο πάνω στὸ στήθος. Δυὸ πυροβολισμοὶ ἀκόμη, οἱ «χαριστικοὶ» ποὺ λένε, γιὰ νὰ ἐπιστεῦσουν τὸ θάνατο κι' ὕστερα τὸ σφύριγμα τῆς ἀτιμομηχανῆς ποὺ ἐκκινούσε.

Τὸ τραῖνο ἐφευγε τὰρα βουδὸ, ἐνῶ οἱ στρατιῶτες, κρεμασμένοι ἀκόμη στὰ παράθυρα, κοιτοῦσαν τὸν τόπο τῆς ἐκτέλεσης. Ἡ τρομοκρατία ἐνὸς παραδειγματισμοῦ τοὺς εἶχε κάμει πάλι στρατιῶτες.

Ἐφθασαν στὸ Βερντέν, χωρὶς ν' ἀκουστῆ πιά ὅτε μιά φωνή. Σ' ἓνα σταθμὸ ἀπάντησαν τρινα γεμάτα τραυματίες, σκεπασμένα μὲ πελώριους κόκκινους σταυροὺς.

Τέλος στὶς 13 Αὐγούστου τὸ βράδυ, τὸ τραῖνο ἐφθασε ἀντίκρου στὸ Μέις καὶ σταμάτησε. Ὁ συνταγματάρχης βάλθηκε ἀμέσως νὰ βρῆ τὸν ἀρχιστρατήγο.

Μὰ ὁ Μπαζαίν, ποὺ ἦ μόνη του φροντίδα ἦταν ν' ἀπομακρύνῃ τὸν Ἀυτοκράτορα ἀπ' τὴ διοίκηση τοῦ στρατοῦ, εἶχε δώσει διαταγὴ νὰ μὴ τὸν ἀνησυχίσουν. Ὁ Καρδινιὰκ εἶδε μόνον τὸν ἀρχηγὸ τοῦ ἐπιτελείου του, ποὺ δὲν τὸν γινώριζε καὶ τὸν ἀκουσε ἀπρόθυμα καὶ σὰν ἀφηρημένος.

— Μιά ὑπηρεσία γιὰ τὸ βαθμὸ σας; εἶπε μὲ ὕφος βαρυστοιχισμένο. Μὰ ποὺ θέλετε νὰ τὴ βρῶ;

— Ἴσως, στρατηγέ μου, οἱ ἀπόλειες τῶν πρώτων μαχῶν, ν' ἀφίσαν τίποτε κενὰ στὰ στελεχῆ τῶν μεραρχιῶν. Ἡ φιλοδοξία μου θὰ ἦταν...

— Μιά στιγμὴ, συνταγματάρχα. Βρῆτε τὸ στρατηγὸ Κανρομπέρ. Αὐτὸς θὰ σὰς χρησιμοποιοῦσε.

Ὁ Καρδινιὰκ δὲν ἔμαθε ποτὲ ἀν' αὐτὴ ἢ ἀπάντησῃ ἦταν εἰρωνική. Γιατὶ ἀπ' τὶς πρώτες λέξεις ποὺ ἀλλάξε μ' ἓνα νεαρὸ ὑπολοχαγὸ, ὀπισπαστῆ

τοῦ Κανρομπέρ, ἔμαθε πὺς τὸ πυροβόλο τοῦ βου σώματος εἶχε μάλειναι μισὸ κι' ὀποχωροῦσε πρὸς τὸ Σαλόν. Ἐξῶ ἀπ' αὐτὸ, ἓνα ὀλόκληρο στρέψιμο ἀπὸ 150 χιλ. ἄνδρες κινδύνευαν νὰ περικυκλωθῆ στὸ Μέις καὶ νὰ παραδοθῆ ἀπὸ ἑλλειψῆ τροφῶν. Αὐτὸ ἦταν κάτι πρω-ἀκουστο!

Ὅσο γιὰ ὑπηρεσία, δὲν ἔλπιζε νὰ βρῆ πρὶν δημιουργηθοῦν κενὰ ἀπόθετα ἀπὸ μὴ νέα μάχη.

Τὴν ἐπομένη, 14 Αὐγούστου, ἡ ὑποχώρησις ἐξακολούθησε, ἐταν ἡ ἐπίθεσις μιᾶς γερμανικῆς πρωτοπορίας, ποὺ διοικοῦσε ὁ στρατηγὸς φὸν ντέρ Γκλόβιν, ἡ χειμωνιάτικη, ποὺ θάφερνε σιγά-σιγά καὶ σὲ μᾶς τὴ μελέτη καὶ τὴν περισυλλογὴ. Μὰ πόσο διαφορετικὰ δὶχως οἱ Γάλλοι νὰ χάσουν τὶς θέσεις ἄλλοτε ποὺ, πᾶνω σὲ μιά ὠριότης. Ἡ ἐπιτυχία αὐτῆς ἔμπνευσε τὴν ἐπιμένη ἡμερομηνία, ἔσκεινιζόταν ἡ αἰώπιδα στὰ στήθη τῶν στρατιωτῶν. Κι' ἡ γραμματικὴ καὶ τὸ γέριμο συνταμῶς οἱ γερμανοὶ ἀρχηγοί, ποὺ εἶχαν προγράμμα νὰ ὑποβάλλουν στοὺς στρατιῶτες τὴν ἰδέα τῆς νίκης, ἔβαλαν μουσικὲς νὰ παίξουν ἑλῆ τὴ νύχτα τὸ κερπύριο γερμανικὸ ὕμνο: «χαῖρε νίκη νίκη ἀνατολή!»

Καὶ τὴν ἐπομένη ἡ ὑποχώρησις ἐξακολούθησε, μὰ τόσο σιγὰ, ὥστε στὴν 16 Αὐγούστου οἱ Γερμανοὶ πρόφθασαν ἀπὸ τὰ στρατεύματα ποὺ ὀποχωροῦσαν καὶ τ' ἀνάγκασαν νὰ δώσουν τὴ μάχη τῆς Γκραβελότ, ποὺ εἶχε ἀποτέλεσμα καὶ νουβργία ὑποχώρησις τῶν Γάλλων.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο πρωί, ὁ Καρδινιὰκ εἶδε τὸ Ναπολέοντα Γ' νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ Βερντέν. Πόση κόουραση, πόση ἀπογοήττεισις ἔδειχνε τὸ χλωμὸ πρόσωπο τοῦ! Ὁ Γιάννης τὸν ἔβλεπε πρῶτον ἐπὶ φεῖν ἔργα γίνε γιὰ μιά ἀναμνήσις. Φορὰ ὕστερ' ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια. Μὰ φορὰ αὐτὴ ἦταν κι' ἡ τελευταία.

Στὸ μεταξὺ ὁ Μαυρέκ, πιδ τυχερὰ ἀπ' τὸν συνταγματάρχη του, εἶχε βρῆ τὴ θέση σὲ μιά πυροβολαρχία. Ὁ Καρδινιὰκ ἔμεινε ὅμως ζητοῦσε ἀκόμη.

Τέλος τὴν ἄλλη μέρα βρῆκε τὸν Κανρομπέρ.

Ἐνα παιδάκι μ' ἔξυπνα μαῦρα μάτια, ποὺ χαλοῦσε τὸν κόσμο ἐταν ἦταν μὲ τοὺς φίλους του, μὰ γινόνταν ἡσυχος καὶ λακωνικώτατος ἐταν βρισκόταν μπροστὰ σὲ μεγάλους.

Ὅλο τὸ χρόνο, τὸν βλέπαμε μιά-δυὸ φορές. Καμμιά Λαμπρῆ ἢ στὴ γιορτῆ τοῦ πατέρα. Τότε μόνον μᾶς θυμόταν. Μὰ μίαν ὀρισμένη ἐποχῆ, τὴν ἐποχῆ αὐτῆ ποὺ τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ παίρνει ἀπ' τὴ δροσιά τοῦ φθινοπώρου, ἦταν τακτικώτατος ὁ Μίμης στὸ σπῆτι μας. Ἐρχόταν, μὲ τὰ λινὰ του ναυτικὰ ἀκόμα, τὴν πλατιά του φάθα, τὸ πρόσωπο μαυρισμένο ἀπ' τὴ θάλασσα καὶ τοὺς ἤλιους τῆς ἐξοχῆς. Οἱ γυμνὲς του γάμπες εἶχαν τὸ χρῶμα τοῦ ψημένου σταριοῦ κι' οἱ κάλτσες του ἦταν ἀνοιγμένες καὶ στεκόταν πάνω στὰ σκονι-

Μικρὰ παιδιὰ πιά δὲν εἶχαμε στὸ σπῆτι. Ὅλοι εἶχαμε μεγαλώσει, βγάλαμε τὸ σχολεῖο. Κι' ἔτσι, ἐταν ἐρχόνταν τὸ φθινόπωρο, τὸ σπῆτι μας δὲ ἀνῶριζε πιά τὴ χαρούμενη ἐκείνη φωνή ποὺ συνοδεῖ τὴν ἐπανάληψιν τῶν μαθημάτων.

Βέβαια καὶ πάλι ἡ μητέρα ἐτοίμαζε νὰ βρῆ πρὶν δημιουργηθοῦν κενὰ ἀπόθετα ἀπὸ μὴ νέα μάχη.

Τὴν ἐπομένη, 14 Αὐγούστου, ἡ ὑποχώρησις ἐξακολούθησε, ἐταν ἡ ἐπίθεσις μιᾶς γερμανικῆς πρωτοπορίας, ποὺ διοικοῦσε ὁ στρατηγὸς φὸν ντέρ Γκλόβιν, ἡ χειμωνιάτικη, ποὺ θάφερνε σιγά-σιγά καὶ σὲ μᾶς τὴ μελέτη καὶ τὴν περισυλλογὴ. Μὰ πόσο διαφορετικὰ δὶχως οἱ Γάλλοι νὰ χάσουν τὶς θέσεις ἄλλοτε ποὺ, πᾶνω σὲ μιά ὠριότης. Ἡ ἐπιτυχία αὐτῆς ἔμπνευσε τὴν ἐπιμένη ἡμερομηνία, ἔσκεινιζόταν ἡ αἰώπιδα στὰ στήθη τῶν στρατιωτῶν. Κι' ἡ γραμματικὴ καὶ τὸ γέριμο συνταμῶς οἱ γερμανοὶ ἀρχηγοί, ποὺ εἶχαν προγράμμα νὰ ὑποβάλλουν στοὺς στρατιῶτες τὴν ἰδέα τῆς νίκης, ἔβαλαν μουσικὲς νὰ παίξουν ἑλῆ τὴ νύχτα τὸ κερπύριο γερμανικὸ ὕμνο: «χαῖρε νίκη νίκη ἀνατολή!»

Καὶ τὴν ἐπομένη ἡ ὑποχώρησις ἐξακολούθησε, μὰ τόσο σιγὰ, ὥστε στὴν 16 Αὐγούστου οἱ Γερμανοὶ πρόφθασαν ἀπὸ τὰ στρατεύματα ποὺ ὀποχωροῦσαν καὶ τ' ἀνάγκασαν νὰ δώσουν τὴ μάχη τῆς Γκραβελότ, ποὺ εἶχε ἀποτέλεσμα καὶ νουβργία ὑποχώρησις τῶν Γάλλων.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο πρωί, ὁ Καρδινιὰκ εἶδε τὸ Ναπολέοντα Γ' νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ Βερντέν. Πόση κόουραση, πόση ἀπογοήττεισις ἔδειχνε τὸ χλωμὸ πρόσωπο τοῦ! Ὁ Γιάννης τὸν ἔβλεπε πρῶτον ἐπὶ φεῖν ἔργα γίνε γιὰ μιά ἀναμνήσις. Φορὰ ὕστερ' ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια. Μὰ φορὰ αὐτὴ ἦταν κι' ἡ τελευταία.

Στὸ μεταξὺ ὁ Μαυρέκ, πιδ τυχερὰ ἀπ' τὸν συνταγματάρχη του, εἶχε βρῆ τὴ θέση σὲ μιά πυροβολαρχία. Ὁ Καρδινιὰκ ἔμεινε ὅμως ζητοῦσε ἀκόμη.

Τέλος τὴν ἄλλη μέρα βρῆκε τὸν Κανρομπέρ.

Ἐνα παιδάκι μ' ἔξυπνα μαῦρα μάτια, ποὺ χαλοῦσε τὸν κόσμο ἐταν ἦταν μὲ τοὺς φίλους του, μὰ γινόνταν ἡσυχος καὶ λακωνικώτατος ἐταν βρισκόταν μπροστὰ σὲ μεγάλους.

Ὅλο τὸ χρόνο, τὸν βλέπαμε μιά-δυὸ φορές. Καμμιά Λαμπρῆ ἢ στὴ γιορτῆ τοῦ πατέρα. Τότε μόνον μᾶς θυμόταν. Μὰ μίαν ὀρισμένη ἐποχῆ, τὴν ἐποχῆ αὐτῆ ποὺ τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ παίρνει ἀπ' τὴ δροσιά τοῦ φθινοπώρου, ἦταν τακτικώτατος ὁ Μίμης στὸ σπῆτι μας. Ἐρχόταν, μὲ τὰ λινὰ του ναυτικὰ ἀκόμα, τὴν πλατιά του φάθα, τὸ πρόσωπο μαυρισμένο ἀπ' τὴ θάλασσα καὶ τοὺς ἤλιους τῆς ἐξοχῆς. Οἱ γυμνὲς του γάμπες εἶχαν τὸ χρῶμα τοῦ ψημένου σταριοῦ κι' οἱ κάλτσες του ἦταν ἀνοιγμένες καὶ στεκόταν πάνω στὰ σκονι-

Μικρὰ παιδιὰ πιά δὲν εἶχαμε στὸ σπῆτι. Ὅλοι εἶχαμε μεγαλώσει, βγάλαμε τὸ σχολεῖο. Κι' ἔτσι, ἐταν ἐρχόνταν τὸ φθινόπωρο, τὸ σπῆτι μας δὲ ἀνῶριζε πιά τὴ χαρούμενη ἐκείνη φωνή ποὺ συνοδεῖ τὴν ἐπανάληψιν τῶν μαθημάτων.

Βέβαια καὶ πάλι ἡ μητέρα ἐτοίμαζε νὰ βρῆ πρὶν δημιουργηθοῦν κενὰ ἀπόθετα ἀπὸ μὴ νέα μάχη.

Τὴν ἐπομένη, 14 Αὐγούστου, ἡ ὑποχώρησις ἐξακολούθησε, ἐταν ἡ ἐπίθεσις μιᾶς γερμανικῆς πρωτοπορίας, ποὺ διοικοῦσε ὁ στρατηγὸς φὸν ντέρ Γκλόβιν, ἡ χειμωνιάτικη, ποὺ θάφερνε σιγά-σιγά καὶ σὲ μᾶς τὴ μελέτη καὶ τὴν περισυλλογὴ. Μὰ πόσο διαφορετικὰ δὶχως οἱ Γάλλοι νὰ χάσουν τὶς θέσεις ἄλλοτε ποὺ, πᾶνω σὲ μιά ὠριότης. Ἡ ἐπιτυχία αὐτῆς ἔμπνευσε τὴν ἐπιμένη ἡμερομηνία, ἔσκεινιζόταν ἡ αἰώπιδα στὰ στήθη τῶν στρατιωτῶν. Κι' ἡ γραμματικὴ καὶ τὸ γέριμο συνταμῶς οἱ γερμανοὶ ἀρχηγοί, ποὺ εἶχαν προγράμμα νὰ ὑποβάλλουν στοὺς στρατιῶτες τὴν ἰδέα τῆς νίκης, ἔβαλαν μουσικὲς νὰ παίξουν ἑλῆ τὴ νύχτα τὸ κερπύριο γερμανικὸ ὕμνο: «χαῖρε νίκη νίκη ἀνατολή!»

Καὶ τὴν ἐπομένη ἡ ὑποχώρησις ἐξακολούθησε, μὰ τόσο σιγὰ, ὥστε στὴν 16 Αὐγούστου οἱ Γερμανοὶ πρόφθασαν ἀπὸ τὰ στρατεύματα ποὺ ὀποχωροῦσαν καὶ τ' ἀνάγκασαν νὰ δώσουν τὴ μάχη τῆς Γκραβελότ, ποὺ εἶχε ἀποτέλεσμα καὶ νουβργία ὑποχώρησις τῶν Γάλλων.

σμένα του σκαρπῆνια, σὰν μεγάλα ἀναποδογυρισμένα καὶ ζαρωμένα λουλούδια καμπανέλλας.

Τὴν ἐποχῆ αὐτῆ, ὁ Μίμης θύμιζε ἀκόμα ἐξοχῆ κι' ἐλευθερία. Πόσο μακριὰ φαινόταν ἀπὸ τὰ θέματα, τοὺς διαγυρισμούς, τὶς ἐξηγήσεις καὶ τὶς χλίτες-δυὸ ἄλλες σκλαβιῆς τοῦ σχολεῖου!

Κι' ἔμως ὁ Μίμης ἐρχόταν ἀκριβῶς γιὰ νὰ μπῆ ἐπίσημα στὸ ζυγὸ. Νὰ μᾶς ζητήσῃ βιβλία! Τὰ βιβλία τὰ φαινόταν, τῆς καινούργιας του τάξης, ποὺ ἔφερε καλὰ πὺς θὰ βρισκόνταν στὸ σπῆτι μας, λείψανα τῆς μαθητικῆς μας ζωῆς.

(Ἐπτεταί τὸ τέλος) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

ΚΓ'.

Οἱ Φεγγαροῦ ἄνθρωποι

«Εἶπαμε πὺς γεννιοῦνται οἱ ἄνθρωποι στὸ Φεγγάρι. Κι' ἴσως τώρα θὰ σιωπήσετε πὺς πεθαίνουν. Ἐ, λοιπὸν δὲν πεθαίνουν! Παρὰ στὰ βαθεῖά τους γρηραιά, ἐξαμίζονται, σκορπιοῦνται στὸν ἀέρα σὰν καπνός. Ὅστε στὸ Φεγγάρι δὲν ὑπάρχουν νεκροταφεῖα καὶ νὰ τὸ ξέρετε.

«Οἱ Φεγγαροῦ ἄνθρωποι δὲν πίνουν ἀπὸ ἀνάγκη παρ' ἀπὸ ἀπλή εὐχαρίστηση. Κάνουν μάλιστα κι' ἓνα ὀραῖο κρασί ἀπὸ τὰ σταφύλια τους, ποὺ οἱ ὀραῖες τους εἶναι ἀπαράλλακτες χαλάζι. Μὰ τόσο πολὺ, ποὺ ἐγὼ ἔχω τὴν ἰδέα πὺς καὶ τὸ χαλάζι ποὺ πέφτει στὴ γῆ μας, δὲν εἶναι παρὰ σταφυλόρογες ποὺ τὶς συνεπαίρνει ἡ θύελλα ἀπ' τὰμπέλια τοῦ Φεγγαριοῦ. Κι' ἂν ξέραμε τὸν τρόπο, θὰ μπορούσαμε καὶ μεις, ἀπ' αὐτὲς τὶς ὀρες, — δηλαδὴ ἀπ' τὸ χαλάζι, — νὰ κάνουμε κρασί σὰν αὐτὸ ποὺ πίνουν στὸ Φεγγάρι.

«Οἱ Φεγγαροῦ ἄνθρωποι ἔχουν ἀπὸ ἓνα μόνον δάχτυλο σὲ κάθε τους χέρι. Ἀλλὰ κάνουν μ' αὐτὸ ἴσα πράγματα, ὅσα καὶ μεις ποὺ ἔχουμε ἀπὸ πέντε. Μόνον μόντιζες δὲ δίνουν, ἀλλὰ ἴσο τὸ καλύτερο... Τὸ κεφάλι τους οἱ Φεγγαροῦ ἄνθρωποι τὸ κρατοῦν κάτω ἀπ' τὴ δεξιὰ τους μασχάλη κι' διαν ταξιδεύουν, τὸ ἀφίνουν συνήθως στὸ σπῆτι, γιὰτι μπορούν πάντα νὰ συκοινωνοῦν μ' αὐτὸ καὶ νὰ τὸ συμβουλεύονται, σ' ὅση ἀπόσταση κι' ἂν βρισκονται.

Ἦταν τὸρ' αὐτὰ. Δὲν τὰ βλέπαμε παρὰ στὰ ξένα σπῆτια ποὺ εἶχαν παινεύσει ἀπὸ τὴν ἡσυχία ξαφνικὰ τὴν ὄρεσ ποὺ τὰ παιδιὰ ἔλειπαν στὸ σχολεῖο, καὶ στὰ βιβλιοπωλεῖα ὅπου βλέπαμε πλήθος τοὺς μαθητῆς ν' ἀγοράζον τὰ διδασκτικά τους. Τὸρ' αὐτὰ τοῦ! Ὁ Γιάννης τὸν ἔβλεπε πρῶτον ἐπὶ φεῖν ἔργα γίνε γιὰ μιά ἀναμνήσις. Φορὰ ὕστερ' ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια. Μὰ φορὰ αὐτὴ ἦταν κι' ἡ τελευταία.

Στὸ μεταξὺ ὁ Μαυρέκ, πιδ τυχερὰ ἀπ' τὸν συνταγματάρχη του, εἶχε βρῆ τὴ θέση σὲ μιά πυροβολαρχία. Ὁ Καρδινιὰκ ἔμεινε ὅμως ζητοῦσε ἀκόμη.

Τέλος τὴν ἄλλη μέρα βρῆκε τὸν Κανρομπέρ.

Ἐνα παιδάκι μ' ἔξυπνα μαῦρα μάτια, ποὺ χαλοῦσε τὸν κόσμο ἐταν ἦταν μὲ τοὺς φίλους του, μὰ γινόνταν ἡσυχος καὶ λακωνικώτατος ἐταν βρισκόταν μπροστὰ σὲ μεγάλους.

Ὅλο τὸ χρόνο, τὸν βλέπαμε μιά-δυὸ φορές. Καμμιά Λαμπρῆ ἢ στὴ γιορτῆ τοῦ πατέρα. Τότε μόνον μᾶς θυμόταν. Μὰ μίαν ὀρισμένη ἐποχῆ, τὴν ἐποχῆ αὐτῆ ποὺ τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ παίρνει ἀπ' τὴ δροσιά τοῦ φθινοπώρου, ἦταν τακτικώτατος ὁ Μίμης στὸ σπῆτι μας. Ἐρχόταν, μὲ τὰ λινὰ του ναυτικὰ ἀκόμα, τὴν πλατιά του φάθα, τὸ πρόσωπο μαυρισμένο ἀπ' τὴ θάλασσα καὶ τοὺς ἤλιους τῆς ἐξοχῆς. Οἱ γυμνὲς του γάμπες εἶχαν τὸ χρῶμα τοῦ ψημένου σταριοῦ κι' οἱ κάλτσες του ἦταν ἀνοιγμένες καὶ στεκόταν πάνω στὰ σκονι-

Μικρὰ παιδιὰ πιά δὲν εἶχαμε στὸ σπῆτι. Ὅλοι εἶχαμε μεγαλώσει, βγάλαμε τὸ σχολεῖο. Κι' ἔτσι, ἐταν ἐρχόνταν τὸ φθινόπωρο, τὸ σπῆτι μας δὲ ἀνῶριζε πιά τὴ χαρούμενη ἐκείνη φωνή ποὺ συνοδεῖ τὴν ἐπανάληψιν τῶν μαθημάτων.

Βέβαια καὶ πάλι ἡ μητέρα ἐτοίμαζε νὰ βρῆ πρὶν δημιουργηθοῦν κενὰ ἀπόθετα ἀπὸ μὴ νέα μάχη.

Τὴν ἐπομένη, 14 Αὐγούστου, ἡ ὑποχώρησις ἐξακολούθησε, ἐταν ἡ ἐπίθεσις μιᾶς γερμανικῆς πρωτοπορίας, ποὺ διοικοῦσε ὁ στρατηγὸς φὸν ντέρ Γκλόβιν, ἡ χειμωνιάτικη, ποὺ θάφερνε σιγά-σιγά καὶ σὲ μᾶς τὴ μελέτη καὶ τὴν περισυλλογὴ. Μὰ πόσο διαφορετικὰ δὶχως οἱ Γάλλοι νὰ χάσουν τὶς θέσεις ἄλλοτε ποὺ, πᾶνω σὲ μιά ὠριότης. Ἡ ἐπιτυχία αὐτῆς ἔμπνευσε τὴν ἐπιμένη ἡμερομηνία, ἔσκεινιζόταν ἡ αἰώπιδα στὰ στήθη τῶν στρατιωτῶν. Κι' ἡ γραμματικὴ καὶ τὸ γέριμο συνταμῶς οἱ γερμανοὶ ἀρχηγοί, ποὺ εἶχαν προγράμμα νὰ ὑποβάλλουν στοὺς στρατιῶτες τὴν ἰδέα τῆς νίκης, ἔβαλαν μουσικὲς νὰ παίξουν ἑλῆ τὴ νύχτα τὸ κερπύριο γερμανικὸ ὕμνο: «χαῖρε νίκη νίκη ἀνατολή!»

Καὶ τὴν ἐπομένη ἡ ὑποχώρησις ἐξακολούθησε, μὰ τόσο σιγὰ, ὥστε στὴν 16 Αὐγούστου οἱ Γερμανοὶ πρόφθασαν ἀπὸ τὰ στρατεύματα ποὺ ὀποχωροῦσαν καὶ τ' ἀνάγκασαν νὰ δώσουν τὴ μάχη τῆς Γκραβελότ, ποὺ εἶχε ἀποτέλεσμα καὶ νουβργία ὑποχώρησις τῶν Γάλλων.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο πρωί, ὁ Καρδινιὰκ εἶδε τὸ Ναπολέοντα Γ' νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ Βερντέν. Πόση κόουραση, πόση ἀπογοήττεισις ἔδειχνε τὸ χλωμὸ πρόσωπο τοῦ! Ὁ Γιάννης τὸν ἔβλεπε πρῶτον ἐπὶ φεῖν ἔργα γίνε γιὰ μιά ἀναμνήσις. Φορὰ ὕστερ' ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια. Μὰ φορὰ αὐτὴ ἦταν κι' ἡ τελευταία.

Στὸ μεταξὺ ὁ Μαυρέκ, πιδ τυχερὰ ἀπ' τὸν συνταγματάρχη του, εἶχε βρῆ τὴ θέση σὲ μιά πυροβολαρχία. Ὁ Καρδινιὰκ ἔμεινε ὅμως ζητοῦσε ἀκόμη.

Τέλος τὴν ἄλλη μέρα βρῆκε τὸν Κανρομπέρ.

Ἐνα παιδάκι μ' ἔξυπ

ΤΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ ΤΟΥΣ

Η «Διάπλασις» προκηρύττει Πανελλήνιο Παιδικό Έρανο για να ιδρυθή Μνημείο στον ΙΩΑΝΝΗ ΠΟΛΕΜΗ

Αγαπητά μου παιδιά,
ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ στο 43ο φύλλο το γράμμα του κ. Νικ. Ι. Χατζιδάκη. Είδατε δυο γράψαμε κατόπι κι' ο κ. Φαίδων κι' εγώ. Παρακολούθησαε στην 'Αλληλογραφία όλη την κίνηση γύρω στην ώραία αυτή πρόταση. Και μάθατε ότι πριν ακόμα πάρω κόμμιιά άπόφαση, πριν κάμω καμμιιά προκήρυξη για 'Έρανο, έρκατο μου έστειλαν και χρήματα «για το Μνημείο του Πολέμη». Αύτά όλα μ' ενθαρρύνουν να προβώ σήμερα στην Προκήρυξη του Έρανού. Κι' έχω όλη τη βεβαιότητα ότι ή ώραία ιδέα θα πραγματοποιηθή.

Ο Ιωάννης Πολέμη, ο λατρευτός ποιητής του Διαπλασιόκοσμου, των παιδιών, υπήρξε κι' ένας λαμπρός ποιητής των μεγάλων, αγαπημένος άπ' όλους. Τόνομά του είναι τόσο γνωστό στο Πανελλήνιο κι' ή θέση του στη Νεοελληνική Λογοτεχνία τόσο μεγάλη, ώστε θα του άξιζε και άνδριάντας. 'Αλλά τέτοιο Μνημείο θα έτοιμίζε σήμερα πολλά, πάρα πολλά, θάταν άνώτερο άπό τις παιδικές δυνάμεις; και γι' αυτό έμεις άπόβλέπουμε σ' ένα μικρότερο και σεμνότερο: σε μιιά στήλη μ' έν' άπλό άνάγλυφο, το πολύ-πολύ με μιιά προτομή. Για να γίνη όμως κι' αυτό και να στηθή εύρωστωπα σ' έναν κήπο, σ' ένα πάρκο, σ' ένα πλατώμα, σε μιιά γωνιά τελοσπάντων των 'Αθηνών που θα μάς παραχωρήσει ο Δήμος ή το Δημόσιο, πάντα θα χρειαστούν κάμποσες χιλιάδες. Και για να μαζευθοούν οι χιλιάδες αυτές, πρέπει να εργασθοούν με ζήλο όλα τα Διαπλασόπουλα που άγκάλιασαν την ιδέα μ' ένθουσιασμό.

Ίδου τώρα πώς: Δέν θάρκασθήτε να μου στείλετε για τον Έρανο τη δική σας μόνο εισφορά, είτε μικρή, είτε μεγάλη. 'Αλλά θα δείτε, θα διαβάσετε αυτή την Προκήρυξη σ' όλους σας τους συγγενείς, τους φίλους, τους γνώριμους, μικρούς και μεγάλους, και θα τους προτρέψετε να σάς δώσουν καθέννας ό,τι θέλει κι' ό,τι μπορεί, και θα μου στείλετε κι' αυτών την εισφορά, είτε μαζί με τη δική σας, είτε κατόπι, χωριστά. — Θα παρακαλέστε ακόμα τους δασκάλους σας, τις δασκάλες σας, προπάλιν των διευθυντές και τις διευθύντριες των σχολείων σας, να σάς βοηθήσουν και να συστήσουν σ' όλα τα παιδιά να συνεισφέρουν για την ώραία ιδέα. Δέν θα σάς το άρνηθοούν. Και σείς έπίσης θα μαζέψετε τις εισφορές αυτές συμμαθητών σας και συμμαθητριών και θα μου τις στείλετε. Εκτός άπ' αυτά, μπορείτε ακόμα να γράψετε και σ' άλλα μέρη όπου έχετε συγγενείς και φίλους, με την παράκληση να λάβουν μέρος στον Έρανο και να σάς στείλουν κι' αυτοί τον όβολό τους. Σημειώστε ότι και το ελάχιστο ποσόν είναι δεκτό. Να μη σάς κακοφάνη άν' ένας, φτωχός ή και πλούσιος, δέν σάς δώσει παρά μιιά μόνο δραχμή. Γιατί φασούλι στο φασούλι

γεμίζει το σακκούλι και δραχμή στη δραχμή μαζεύονται χιλιάδες που θα μάς χρειαστούν. Ρωτήστε, άν θέλετε, τον *νομμπαρά* σας να σάς το πη...

Κι' έν' άλλο άκόμα που θα μπορούσε να συντελέσει πολύ: Οι Μικροί Σύλλογοι, όπου υπάρχουν παλιοί, ή κι' που μπορούν να ιδρυθοούν τώρα καινούργιοι, ως έργασθό «συλλογικώς» και για το Μνημείο του Πολέμη. 'Ας γίνε κι' αυτό ένας άπό τους σκοπούς τους. Οι τρόποι της ενεργείας είναι πολλοί. Και διαλέξεις μπορούν να διοργανώσουν, και μικρά λαχεία, και μικρές άγορές (bazar) κι' ό άλλο κρίνουν σκόπιμο και κατάλληλο. Μπορούν ακόμα δυό-τρία ή περισσότερα μέλη κάθε Συλλόγου, κάνοντας με Ειδική να πούμε 'Επιτροπή, να πούν μεθ'αυτοί τα Κλάνα, — τα Χριστούγεννα, τη Πρωτοχρονιά, τα Φάτα, — ή να τριγυρίσουν άπλωσ τα σπίτια, μαγαζιά, τα καταστήματα με δισκο του εύγενικού Έρανού. Κονέντας, υποθέτω, δέν θα το άρνηθή τη δραχμή του για το Μνημείο του Πολέμη και ίσα μερικοί πλούσιοι και φιλόμονοι τους δώσουν και πολύ πιο γενναία ποσά. Γιατί όχι; 'Όλοι έσονται κι' αγαπούν τον Πολέμη. Και σείς θα τους δώσετε μιιά εύκαιρία να δείξουν την αγάπη τους.

Και μόνο μ' αυτά τα μέσα τα πρόχειρα να πούμε, έλπίζω ότι θα κατορθώσουμε να μαζέψουμε όσα χρειαζονται για την πραγματοποίηση του σχεδίου μας, και γρήγορα μάλιστα. 'Αργότερα όμως, άν ιδούμε ότι είναι άνάγκη, μπορούμε να μεταχρησθούμε και άλλα, πιδ άπο τελεσματικά μέσα. Παραδείγματος χάριν, να διορίσω έγώ ή ίδια 'Επιτροπή στις 'Αθήνας κι' άλλου και να τις οδηγήσω, να τις βοηθήσω να ενεργήσουν πολλά και διάφορα. 'Αλλά το έσναλέω: μου φαίνεται ότι αυτό δέν θα κατορθωθή. Και όσ άφίνω να εργασθήτε μονάχοι. Με τις ίδιες σας τις δυνάμεις, με μόνη την πρωτοβουλία σας και με τις εισφορές που θα μπορούσε καθέννας να μαζέψη και να μου στείλη, θα γίνη περηφάνεια, για σάς τα καλά μου παιδιά, να στήσετε στην πρωτεύουσα ένα μικρό, αλλά σεμνό Μνημείο στον Ποιητή που σάς αγάπησε και τον αγαπήσατε. Το Μνημείο αυτό θα γράφη άπάνω ότι τα Διαπλασόπουλα το έκαναν. Κι' όσ θα το βλέπουν, θα λένε: Έδωε στα παιδιά!

Κι' έν' άλλο άκόμα που θα μπορούσε να συντελέσει πολύ: Οι Μικροί Σύλλογοι, όπου υπάρχουν παλιοί, ή κι' που μπορούν να ιδρυθοούν τώρα καινούργιοι, ως έργασθό «συλλογικώς» και για το Μνημείο του Πολέμη. 'Ας γίνε κι' αυτό ένας άπό τους σκοπούς τους. Οι τρόποι της ενεργείας είναι πολλοί. Και διαλέξεις μπορούν να διοργανώσουν, και μικρά λαχεία, και μικρές άγορές (bazar) κι' ό άλλο κρίνουν σκόπιμο και κατάλληλο. Μπορούν ακόμα δυό-τρία ή περισσότερα μέλη κάθε Συλλόγου, κάνοντας με Ειδική να πούμε 'Επιτροπή, να πούν μεθ'αυτοί τα Κλάνα, — τα Χριστούγεννα, τη Πρωτοχρονιά, τα Φάτα, — ή να τριγυρίσουν άπλωσ τα σπίτια, μαγαζιά, τα καταστήματα με δισκο του εύγενικού Έρανού. Κονέντας, υποθέτω, δέν θα το άρνηθή τη δραχμή του για το Μνημείο του Πολέμη και ίσα μερικοί πλούσιοι και φιλόμονοι τους δώσουν και πολύ πιο γενναία ποσά. Γιατί όχι; 'Όλοι έσονται κι' αγαπούν τον Πολέμη. Και σείς θα τους δώσετε μιιά εύκαιρία να δείξουν την αγάπη τους.

Κι' έν' άλλο άκόμα που θα μπορούσε να συντελέσει πολύ: Οι Μικροί Σύλλογοι, όπου υπάρχουν παλιοί, ή κι' που μπορούν να ιδρυθοούν τώρα καινούργιοι, ως έργασθό «συλλογικώς» και για το Μνημείο του Πολέμη. 'Ας γίνε κι' αυτό ένας άπό τους σκοπούς τους. Οι τρόποι της ενεργείας είναι πολλοί. Και διαλέξεις μπορούν να διοργανώσουν, και μικρά λαχεία, και μικρές άγορές (bazar) κι' ό άλλο κρίνουν σκόπιμο και κατάλληλο. Μπορούν ακόμα δυό-τρία ή περισσότερα μέλη κάθε Συλλόγου, κάνοντας με Ειδική να πούμε 'Επιτροπή, να πούν μεθ'αυτοί τα Κλάνα, — τα Χριστούγεννα, τη Πρωτοχρονιά, τα Φάτα, — ή να τριγυρίσουν άπλωσ τα σπίτια, μαγαζιά, τα καταστήματα με δισκο του εύγενικού Έρανού. Κονέντας, υποθέτω, δέν θα το άρνηθή τη δραχμή του για το Μνημείο του Πολέμη και ίσα μερικοί πλούσιοι και φιλόμονοι τους δώσουν και πολύ πιο γενναία ποσά. Γιατί όχι; 'Όλοι έσονται κι' αγαπούν τον Πολέμη. Και σείς θα τους δώσετε μιιά εύκαιρία να δείξουν την αγάπη τους.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ
Α' Δελτίο Εισφορών
Ο κ. Νικ. Ι. Χατζιδάκης, ο καθηγητής του Πανεπιστημίου και συνεργάτης της Διαπλασιώς που έκαμε την πρόταση Δο. 100.—
Η Διαπλασις Δο. 500.—
Ο κ. Φαίδων Δο. 100.—

Απόγονος του 'Οδυσσεώς (δ πρώτος συνδρομητής που μου έστειλε εισφορά, δική του και δύο έξοδελφών του)	Δο. 50.—
Αγέροχος 'Αρκάς	15.—
Στέφ. Γ. Μανουμάλας	50.—

Έσραβη	10.—
Ναυτικός	5.—
Αλιηγοί	7.—
Έν όλω μέχρι της 26 'Οκτωβρίου	Δο. 837.—

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ Α. ΖΕΝΝΕΡΒΑΗ
ΕΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

Μιά μεγάλη λύπη την κυρίεσε κι' άρχισε να μην ενδιαφέρεται, να μη τη νοιάζει πιά για τίποτα. Και τη νύχτα έδλεπε στον ύπνο της το Γιάννη να την κοιτάζει τότε με άγρια και τότε με θλιμμένα μάτια...

Ο Δημήτρης εξακολουθούσε τις επισκέψεις του, με καμμιιά έντύπωση δέν έκανε της 'Ανθούλας. Τι την έμελε αυτή γι' άλλους, άφού ο παιδικός της φίλος δέν την αγαπούσε πιά!.. Τώρα δέν έδωαινε ούτε άπ' το σπίτι και κάθε διασκέδαση την άπέφευγε. Και κάθε βράδυ πλάγιαζε τόσο κουρασμένη, ώστε ξυπνούσε με τη βεβαιότητα πως έτσι θα περνούσε κάλι την ημέρα της και πως ούτε στιγμή εύτυχίας δέν μπορούσε πιά να πολαύσει στον κόσμο!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Πώς μιιά παραξήγηση μπορεί να φέρη μεγάλα κακά.

Ο Φραντζής θα πήγαινε στο χτήμα της κυρ-Ειρήνης αλλά ή 'Ανθούλα άρνήθηκε να τον συνοδεύσει. Δέν είχε το θάρρος να ψεύδεται, να γε-α δηλαδή και να μιλάει φαιδρά, ένψ ή καρδιά της ήταν καταπληγωμένη...

Ο δασοφύλακας γύρισε άπό κει νορρις και φαινόταν εύχαριστημένος, χαρούμενος.

— 'Ανθούλα μου, της είπε, τί νομίζεις πως σοφ φέρνω;

— Δέν ξέρω, πατέρα...

— Μιά είδηση... μιιά είδηση που θα σ' εύχαριστήση... Μά έλα, άκόμα δέν τη μάντεψες;

— Όχι, πατέρα...

— Κι' ο νοός της 'Ανθούλας πήγε σ' έκεινον που καμμιιά είδησή του δέν είχε πιά...

— Δοικόν, κόρη μου, έχεις τύχη!.. Θα γίνης άρχάντισσα με δούλες! Σε γυρεύει για γυναίκα του ο Δημήτρης ο Πασχάλης!

— Τι λές, πατέρα! 'Αστειεύεσαι;

— Καθόλου, παιδί μου. Σου λέω έλη την αλήθεια. 'Η ίδια ή κυρ-Ειρήνη μου το είπε. 'Ο γιός της, λέει, δέ θέλει να πάρη άλληνη άπό σένα. Μά κι' αυτή δέ θέλει άλλη για νύφη της.

— Και βέβαια θα είπες πως αυτό δέν γίνεται, έ;

— Τι, τί; να πω πως δέν γίνεται; Μά τρελλάθηκες, 'Ανθούλα μου; 'Η νομίζεις πως θάρκισκες ποτέ καλύτερη τύχη;

— Μά έγώ δέν αγαπώ το Δημήτρη. Πώς μπορεί λοιπόν να τον πάρω άντρα;

— Μπα! και γιατί; Τόσο όμορφο κι' άξιο παλικάρι!..

— 'Ακουσέ με, πατέρα. 'Ως τώρα, μου φαίνεται, ήμουν καλό κορίτσι κι' έκουγα πάντα ό,τι μου έλεγες. 'Εχεις κανένα παράπονο άπό μένα;

— Κανένα, κόρη μου! 'Εσο στάθηκες πάντα πρόνομη και γνωστική. Και σε μένα φάνηκες κάτι περισσότερο άπό παιδί, φάνηκες σωστός άγγελος!

— Δοικόν, πατέρα, άφησέ με να ποφασίσω για την τύχη μου μονάχη. Τόν κυρ-Δημήτρη δέν τον θέλω. Δέ θα παντρευτώ.

— Μά, παιδί μου...

— 'Αν μάγαπάς, δέ μη κάμουμε πιά λόγο γι' αυτό. Καλύτερα να πεθάνω παρά...

Κι' ή 'Ανθούλα ξέσπασε σε κλάμματα. 'Ο πατέρας της τη λυπήθηκε.

— Μην κλαίς, 'Ανθούλα, της είπε, και δέ θα σε βιάσω... 'Αφού δέ θέλεις, τί να γίνη!.. Κρίμα μόνο, γιατί οι άνθρωποι αυτοί είναι καλοί και πλούσιοι και στο σπίτι τους θάσουν κυρά...

Και φοβάμαι τώρα μη φτάσει σ' αυτή το κόσμου αυτό που σοφ είπα. Γιατί διαν γυρίσει, είχα τόση χαρά, που μούρχόταν να το φωνάξω στο δρόμο. Και να, κατά τύχη άπάντησα τον Καρά. Δέν μπόρεσα να κρατηθώ και του το είπα. Καταχάρηκε ο καίμενος, γιατί ξέρεεις πόσο σάγαπα «Μπράβο, μπράβο! φώναζε. Της άξιζε τέτοια τύχη της 'Ανθούλας... Τώρα το μαντεύω. Δέν έπρεπε να βιαστώ, άφού δέν ήξερα' άκόμα τη γνώμη σου...

Μά κι' ή 'Ανθούλα στενοχωρήθηκε πολύ. 'Αν ο Καράς έτλεγε και σ' άλλους; 'Αν το μάθαιναν και στο σπίτι των Δεμαραίων;.. 'Αλήθεια ή κυρ-Δεμαραίνα την έγνωρίζε άρκετά κι' ήξερε πως αν ή 'Ανθούλα έπρόκειτο να παντρευτή, σ' αυτήν θα έτλεγε πρώτα-πρώτα. Πάλι όμως, αν τη βεβαίωσε ο Καράς πως ο ίδιος ο πατέρας της του το είπα, δέν θα το πίστευε;.. 'Επειτα, τώρα τελευτάτα, κι' ή μητέρα του Γιάννη είχε αλλάξει πολύ. Δέν της έδειχνε πιά την πρώτη αγάπη. Της φερνόταν με ψυχρότητα, σά να είχε κάποια δυσσρέσκεια...

Μά τί της είχε κάνει κι' αυτήνης; 'Όσο κι' αν προσπαθούσε, ή 'Ανθούλα δέν κατορθώσε να το βρή. Αυτή ή δυστυχισμένη, ένα ήξερα: πως και τώρα όπως και πρώτα, ήταν πρόθυμη να δώσει και τη ζωή της για το Γιάννη

και για τους δικούς του. Γιατί λοιπόν της φέρνονταν όλοι έτσι; Τι άκατανόητα πράγματα! 'Ενα σκατάδι τριγυρίσε την 'Ανθούλα και δέν ήξερε πως να βγή άπ' αυτό. 'Όστόσο τώρα καταλάβαινε τί θα πη δυστυχία...

Μιά νύχτα που δέν μπορούσε να κοιμηθή, σηκώθηκε κι' άνοιξε το παράθυρό της. Σά ναθέλε να διώξη τις θλιβερές της σκέψεις, παρατηρούσε τον ούρανό. Πόσες χιλιάδες άστρα!.. και πως έμοιάζαν με μάτια που άνοιγαν για να βλέπουν τη γη!.. 'Ισως κι' αυτή θα πήγαινε κάποτε κει-πάνω, όπου πηγαίνουν όλοι όσοι δέν έθάρυναν με καμμιιά κακή πράξη τη συνείδησή τους. Με τη θέλησή της ποτέ δέν είχε κάνει κακό σε κανένα. Γιατί λοιπόν δέν θα πήγαινε κι' αυτή, μετά το θάνατό της, στον ούρανό; Δέν αγαπούσε πιά αυτόν τον κόσμο κι' έπιθυμούσε την ήσυχία του άλλου, του έπουράνιου...

Τις σκέψεις αυτές της 'Ανθούλας έκοψε κρότος βρημάτων που έτριζαν στον άμμο της δειτροστοιχίας. 'Η νύχτα ήταν σκοτεινή... τα βήματα έπλησίαζαν... Φάνηκε ένας άνθρωπος σά μιιά μαύρη σκιά... 'Η 'Ανθούλα έγνωρίσε το ψηλό και λιγερό εκείνο άνάστημα, την άντρίκια εκείνη περπατησιά... 'Όμως έδίστασε άκόμα. 'Ήταν, αλήθεια, ο Γιάννης άπόξω άπ' το σπίτι τους, τέτοιαν ώρα; Τι έγόρευε; Τι πήγαινε να κάμη; Κι' όμως εκείνος ήταν. Δέν της έμενε πιά άμφιβολία.

'Αμα έπλησίασε, ο νέος σταμάτησε κάτω άπ' το παράθυρό της. Κρυμμένη πίσω άπό το μπερνετσάκι, ή 'Ανθούλα τον παρατηρούσε προσεκτικά. 'Ο Γιάννης κοιτάζε κίμπωση ώρα το σκοτεινό εκείνο παράθυρο, χωρίς βέβαια να μαντεύη πως κει άπό πίσω, άγρυπνη, στεκόταν κι' ή 'Ανθούλα. 'Όστόσο δέν έφραυε. Κάτι τον κάρφωνε κει. Κι' οι κλάδοι μιιάς μεγάλης βαλανιδιάς τον μισόκρυβαν. Μην είχε συμβη κανένα δυστύχημα στη βίλλα; 'Η 'Ανθούλα δέν μπόρεσε πιά να κρατηθή. Πρόβαλε το κεφάλι της και σιγά, για να μην ξυπνήση τον πατέρα της, ρώτησε:

— Γιάννη, σ' σαι;

('Ακολουθεί)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΤΩΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΜΠΕΤΟΒΕΝ

[Εκτός εφημερίδας, Έλλειψαι ποιημάτων.]

Νύχτα... Μαυρίλα... Ο οδρανός [όλονταράζει...]

Μέσ' στο σκοτάδι οι άστραδες μιά [πυροκαί...]

Και στις πυκνές νιφάδες, στα γυ- [μένα κλοριά,

Σέρνει τραλλό χορό ο άγέρας που [φρενιάζει.

Στερνή ώρα... Η γιγάντινη ψυ [χή σπαράζει

Μέσ' στο σπικτού σέ μίαν από- [μονη γωνιά...]

Αίπλα Του μόνο άκουσ σαν μα- [κρυνά βιολιά,

Κάποιο κρυφό τραγούδι, κάτι που [στενάζει.

Έχει ή ψυχή του με τον Χάρο [άγανα στήσει,

Μά όλόγουρά μας στους αιώνας θέ [νά ζήση,

Με κάποιους ήχους—γέλια, θρή- [νοι μιάς πνοής.—

Κι' έλαμψε ξάφνου ή άστραπή [για ν' άγκολιάση

Τόν μάρτυρα που με τον Χάρο [έχει άποσάσει,

Μά τον γιγάντιο νικηφόρο της [ζωής!

Άγριοκάταμο

ΕΥΝΟ ΜΑΣ ΒΓΗΚΕ

Άριθ. Έγκρ. 28

Η ώρα τρείς από το μεσημέρι' όλοι είμαστε ξεπαλιμένοι στρω- ματοσάδα μέσα στο πεύκινο κάλυ- βάνι μας. Άφρημένη, κοιτάζω τον οδρανό ανάμεσα από τις σχι- σμάδες της καλύβας και συλλο- γέμαι...

Μά άπότομος με βγάξει από τους ρεμβασμούς μου μιά τοιματιά που νοιώθω στο χέρι μου. Γυρίζω ήταν ή εαδέσθη, που κι' αυτή δεν κοιμάταν.

— Τι 'ναι πάλι, καυμένη Καίτη;

— Άχ, Ισμήνη μου, τί ζέστη!..

— Άνυπόφορη, σαν 'Ιούλιος που είναι! μά τί θές να κάνουμε;

— Ζαίφως, μούθες μιά ιδέα: να ξυπνήσουμε και τις άλλες που χοντροκοιμούνται, και να κά- νουμε κáνα μακροβούτι να δροσι- στούμε ή θεία μιά φορά κι' ο θεός κοιμούνται, δεν έχουμε φόβο.

Σέ λίγο γλιστρούσαμε σαν τις σαφές κι' οι τέσσερες από το κα- λυβάκι, χωρίς να μάς πάρουν μυ- ρωδιά.

— Παιδιά, από και εν' ώραία!

— Ναι, μά είναι μικρά.

— Τόσο το καλύτερο! άν ξυ- πνήση ή μ'ιμιά, θά μας ψάχνη από δω, που να της; πάη ο νου- πώ; θάμιαστε και πέρα!

— Σύμφωνες!

Σέ μισή ώρα είμαστε στη θά- λασσα' άχ, τί παιχνίδια ήταν εκείνα! Παραδομένες σκά κύματα

και στην άμμουδιά, δεν καταλα- βαίνομε τις ώρες που περνούσαν.

Ο ήλιος ζήλαψε από μάς, φάι- νεται, και διευθύντανε κι' αόδως δλοταχώς να πάση στη θάλασσα.

Σέ λίγο ήταν μέσα, διαν πιά έμεις άποφασίσαμε να βγοίμε έξω.

Κοιτάζουμε τον οδρανό. Τι θαυμάσια! κόκκινα, χρυσά, άση- μένια συννεφάκια έπαιρναν διά- φορα σχήματα.

— Παιδιά, κοιτάξτε κεινο το σύννεφο... δέ φαίνεται σαν άρκου- δα με άκλαμένο χέρι;

— Άμ' εκείνο; σαν κόκκορος!

Η Αίλια ή ποιητή κάτι θά είδε, φαίνεται, και λέει:

— Βρε, αυτό το σύννεφο δέ φαίνεται σαν άνθρωπος μ' ένα ξύλο στο χέρι; και πετιέργα, μοιάζει με τη... μορμή!

— Δεν προφτάσαμε να καλοκοι- τάσουμε κι' άκριμε πίσω μας μιά φωνή! γυρίζουμε και βλέπουμε νή μιμιά, άκρως δίκως μάς την περιγράφει ή Αίλια στο σύννεφο!

— Εδώ μούθεται, καλιόπαι- δα, και μάς χαλάσαμε τον κόσμο ψάχνοντας, σ' όλη τη Βούλα, για να σάς βρούμε;

Να και τούτη, να και κείνη, να, να, να... Βάλαμε και στις τσε- πες μας!

Ευνó μάς βγήκε, μά την άλή- θεια, το κολύμπι!

Ισμήνη

Άριθ. Έγκρ. 28

Όταν ή Παναγία ήταν έτοιμη να κατέβη σ' τον κόσμο... λέγουν οι χωρικοί, — ο κολός Θεός εφώ- νοξε τους πιά μικρούς του Άγιέ- λους και τους έλεγε:

— Ένα έκακτο μικρό κορι- τσίκι θά γεννηθή ανάμεσα στους ανθρώπους. Γιορτάστε όπω κορ- σέ, μικρού μου Άγγελου, το με- γάλο ούδó γεγονός κι' ετοιμάσετε οεις οι ίδιοι το φορεμάτι του μωρού!

Τά Χερουβείμ έφυγαν άμέσως για τον άπειραντο κόσμο γυρεύ- οντας τά πιά πολύτιμα θά- σματα. Βρήκαν μεταξωτά κάτα- σπρα σαν το χιόνι, γάζες σκο- τεινές σαν την όμίχλη, ύψοματα κεντημένα με άσημι και μαργα- ριτάκια, πέπλα με το χαίμα του φεγγαριού.

Κι' έφεραν όλα αυτά τα πλούτη μπροστά σ' το θρόνο του Θεού. Μά ο Δημιουργός δεν ικανοποιή- θηκε και τους έλεγε:

— Δέ βλέπω, μέσα σε όλα αυτά, ένα ύφασμα τόσο άγνό και τόσο γλυκό για να γίνη το φορεμάτι της μικρής άθώας Παρθένου.

Έφυγαν λοιπόν και πάλι οι Άγγελοι και πήγαν και πήραν τίς πιά λεπτές κλωστές από τη ρόκα της Νεράιδας, πήγαν από τά λουλούδια και τά φαντά τα λεπτά τους χνοοδι, και τους έισου- σές της άράχνης που χουσίχουσε τό

πρωί με τη δρόση. Μά ένα άγ- γελοοδι πήγε κι' έκοψε σ' ένα άγρό, ένα ώραίο άσπρο λουλου- δάκι, ένα χονάκι λεπτό και τα- κεινό.

— Νά αυτό που ήθελα! φά- ναξέ ο Θεός; και πήρε από τά χροάκια του μικρού άγγέλου τό ταπεινό λουλούδι.

Τό ελόγησε και ύστερα έφύ- νησε τη μικρούλα Παναγία και τίς τό έβαλε. Και ή Παρθένος κατέβηκε από τον οδρανό σ' τη γή για να ζήση άνάμεσα σ' τους άνηρόπους και για να γίνη ή Άγια Μήτέρα του Θεού.

Από κεινο τον καιρό τό άσπρο λεπτό χονάκι των άγρών, είνε ελόγημένο μέσα σ' όλα τά λου- λούδια.

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

ΜΑΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Άρθροι, 33 Έβδομίδου την 27 Οκτωβρίου 1924.

ΣΤΟ έρχόμενο φύλλο θά σάς πές τά Νέα του 1924 και θά προκη- ρύξω την τακτική άνανέωση της συνδρομής. Είναι καιρός, γιατί μόνο τέσσερα φύλλα λείπουν άκόμα για να τελειώση ο χρόνος μας και να ρι- χθώ ο καινοβόρος. Φέτος μάλι- ντα, μά τό Μνημείο ταβ. Πολέ- μη που έπρεπε να προηγηθή, άργη- σα λιγάκι να κέμω αυτή την προ- κήρυξη. Δεν με μέλει όμως! Γιατί έβρω πώς και ήχεται άγάνη κι' ά- μπιστοσύνη' έβρω πώς και πόν- ηγά σάς πιά τίποτα, οεις είστε βέ- βαιοι πώς και πάλι θά δημοσιώσα- τά καλύτερα πράγματα, και πάλι ο καινοβόρος μου τόμος θά είναι άνώτερος από κάθε προηγούμενο.

Έτσι μπορείτε κι' από τώρα να στείλατε την άνανέωση της συνδρο- μής, που μένει και φέτος ή ίδια: 50 δραχμές για τό Βωστανικό, 50 τρούσια διατ. για την Άγυπτο, 4 δολάρια για την Άμερική και 10 σελίνια για τις άλλες χώρες.

Βλέπετε λοιπόν; Όπως τά εί- παμε και τά συμφωνήσαμε, προκη- ρύττω σήμερα Έβρω για τό Μνη- μείο του Πολέμου. Δέ μένει τώρα παρά να κουνήθητε και να κουνου- πωθήτε και τό Μνημείο, σέ λίγο, θά είναι καινούριο και στήματα.

Νά κι' ή φίλη μας Δ. Φραγκιάκη, που τελειώνει κι' αυτή τό Σχολείο και, άμα ήρθε Σεπτέμβρης, λοιπό- ταν κι' έλεγε: «Άχ, δεν γίνεται ένα θάυμα, να ξαναγίνω μικρή, να πηγαίνο πάλι στό σχολείο μου;»

Άχ, πώς γρήγορα πέρασαν αυτά τά άννια χρόνια!... Και μού ζήκει να την παρηγορήσω. Κι' όμως μού γράφει στό "γραφέιο της" όπω τά- ρα έργάζεται. Μά γίνεται μαζαλύ- τηση παρηγορία — κι' αυτίχαι. Κι' άρνε πιά τά περασμένα. Αλλά δέν ξαναγυρίζουν...

Καίρω, Ύστερα, που έγινε κα- λά ή μαμμά σου ή πρώτη κι' άμέ- σως έπισαες να γράφης στη θα- λλά. Ναι, άκείνον τό καιρό είχα ένα έπαι που τό άγόραζαν και τό φορούσαν οι φίλοι μου προς ύπα- κρη. Άλλά τελείωσαν πιά αυτές οι καρφίτσες και, επειδή τώρα θά κόστυαν πολύ, δέν έκαμα άλλες. Είδες ότι ο Έβρος άνοίχτηκε, κάμε λοιπόν και σ' ό,τι πρέπει για να ήθης τό Μνημείο στήμένο, τό χρό- νο που θάρθης στάς Άθήνας, και να κμαρπάσως σε διαπλάσοειλα.

Όχι, ή Β. Χ. δέν είναι πιά.

Πολύ καλό ε. «Όλοκαύτωμα» σου, Μαίρη Ζ. Μόνο συντόμουμα θέλε, για να μην ξαναλέη τό ύνα πράγματα, και λίγο διόρθωμα στην αρχή, γιατί μού φαίνεται πώς δέν είναι αυτή άκριβώς ή "φωτολογία" της πεταλούδας γύρω στό φως. Την πρβάει να, τίς άρσες και προσπα- θεί να τό πληρώξη έσο μπορεί. Αισθάνεται όμως και πώς και, τό φοβάται και φυλάγεται. Άλλά κάποτε την παθαίνει από άπροσε- χία: παραπλησιάζει, παίρνουν φω- τιά τά φτερά της και τότε πέφτει

καμένη! Γι' αυτό δέν καιγονται κι' όλες οι πεταλούδες γύρω στό φως: Μόνο οι ασυλλόγιστες κι' οι άπρόσεχτες. — Ένα γράφη τό μ' α- τές τις ήποδίσσεις και θά γίνη όρατο.

Στις συμπληθήσεις σου, Σαπφώ, μπορείς να δείξης φυλλάδιά μου με φωτογραφίες θραυτικών. Έκεί θά ίδουθ ότι και μεγαλύτερα άπ' αυτές κορίτσια είναι Διαπλάσοει- λες θερμές κι' άφοσιωμένες. Τότε θά βάλω θά θαλήσουν να διαβάσω κι' ι μαρικά πράγματα άπ' τά φυλά- διά μου. Κ' είμαι θεατα ότι θά έλκυσθουν τόσο, ώστε αυτές οι ίδιες θά σε παρακαλέσουν να τις έγγρά- φης. Σ' εύχαριστώ όφτσο για τό ζωηρό ενδιαφέρο και σου εύχομαι να μή σ' επισκεφθή πιά αυτή ή άρ- ρώστια, ή ταχτική έπισκέπτεται τό φθινόπωρο.

Μά δέν τό έβρεις, Αέλια, πώς οι ιδέες φανατίζουν τους ανθρώπους και πώς στόν τόπο μας ή γλωσσική ιδέα είναι μιά από έκείνες που έχουν τους πιά φανατικούς θιασώ- τες, και στό ένα στρατόπεδο και στό άλλο; Γι' αυτό ο αυτήνησος είναι άτέλειματος και γι' αυτό έλέ- πουμε τόσες γελοίες ύπερβολές και σ' ή θεωρία και στην πράξη. Η ιδέα ή δική σου είναι πολύ ουσική! Δα- τρεύεις την αρχαία Άλληνηκή, την έχεις σπουδάζει θαύτατα, μά νο- μίζεις πως δέν στένει πιά στόν και- ρό μας;... Στένει μόνο ή δημοτική, ή ζωντανή, ή ποιητική μητρική μας γλώσσα. Όσο για την καθά- ρευσση, ή θεωρείς Ένα άνοστο μίγμα και τίποτε περισσότερο.

Πόσο με λήπησε τό πένθυμο γράμμα σου, Καμείλια! Ο καιρέος ο μπαμπάς! Νά φύγη από δω, για έργασία του, στην Τήνο, καλά-κα- λούτσικα, ήγής, γεμάτος ζήη και κοκινάδα όπως πάντα, κι' άραφια, από και, σε μιά έβδομάδα, να σάς έλθη ή φοβερή είδηση του θανάτου του! Πάντα μικρός και σκληρός ο θάνατος δίβαι, μά γίνεται άκόμα μικρότερος και σκληρότερος όταν άγαπημένος μας παθαίν μακρυνό μας, χωρίς μιά τελευταία λέξη, γο- ρίε ένα τελευταίο φιλι... Κι' έγώ παρακαλώ τό Θεό να δινή όποιονή στή μαμμά σου και θάνατι σε όνα και σ' άδέρφα σου. Και γράφε μου συχνά να παρηγορήσει, άπό μόνο σε μένα θρίσκαιε τώρα παρηγορία.

Νά σοβ ζήση τό καινούριο έαδελ- φάκι, Αρούξ, κι' ή γελαστή του όψη ής σε παρηγορή για τη στέρη- ση της θείας. Καίρω που γνωρί- στηκες από Δουτράκι με την Τρο- παιούχοη Έλλάδα και με τον Σπύραη Άκουμα κι' αποφασίτα να ήδρώσει Δάλλογο με κύριο σκο- πό τή διδασχ μου. Καμτέ τον λοιπόν να έργασθή και για τό Μνημείο του Πολέμου, άπό ή ιδέα και σένα ενθουσίασε και στους νέους σου φίλους δέβεια θάρση.

Η άγαπητή μου Έυθαλία Μετα- μάχου, γνωστότατη στον κύκλο μας με τά ψευδώνυμα Βεατρίκη και Χωτίνο Τριανταφυλλο, μού αναγγέλλει σήμερα τους άραβόνες της με τον Χ. Δημ. Καρτσόνη. Τis στέλνω τις πιά θερμές μου εύχες και την εύχαριστώ για τό συμπλή- ρωμα και για την παντοσύνη της άγάπης.

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

Άριθ. Έγκρ. 28

απιθμία σου έγινε : ἐνέγραφες τὴν πρώτη σουδρομήτρια κι' ἔκαμες τὸ πρῶτο βροσπῶμα γιὰ τὸ 1925' ἀ- χαριστὸ πολὺ μὲ γιὰ τὰ γυαλιὰ ! ἔ, ἀφοῦ εἶναι ἀνάγκη;) **Σανθὸ Ἀραπάκι** (χαίρω ποδ ἀποφάσεις νὰ πάρης φουθόνιμο καὶ νὰ μού- γράφης, καλὴ παλιὰ μου φίλη) θὰ εἶδες βέβαια τώρα ὅτι ἡ Ἀθούλα σὲν θὰ πάρη τὸν Ἀντήρη.) **Ἰομήνην** (γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ πολλές φορές εἶπα τὴ γνώμη μου καὶ προθές ἀκόμα ἔδωσα μὲν ἀπάντησιν) ποὺ πηγαίνει καὶ σὸ δι' ὅ σου γράμμα; ὅστε σὲ παρα- πηρω...) **Ἦρωα τῆς Γραβιάς** (χαίρω ποδ ἔγινες καλὰ; μὰ κι' ἐδὴ ἄρχισες χεϊμόνος;) **Πόρφυρο τῆς Οὐαλλίας** (τὰ ἔλ-θα, εὐχα; ἰσθ' ἀν τὸ βροθ κατὰλληλο. θὰ τὸ χρησιμο- ποιήσω) **Πολιτάνι** (θὰ μπορούσα βέβαια νὰ μεράσω αὐτὸ τὸ πρέ- γραμμα μὲ τὸ φύλο, ἀλλὰ ἡ Χ. Α. πρέπει νὰ καταβάλῃ τὰ ἔξοδα τῆς διακπεραιώσεως καὶ τὸν ταχυ-δρομικὸν ποδ θαδῆξουσιν) **Μελαπὸ Σκαλιωτάνι, Μαργεῖνα Ἀκρο- γιὰλι, Ἐλευθέραν Θεοάνη, Νε- ραΐδαν τοῦ Ἐβρου κτλ. κτλ.** **Ζακελιάν, Τατρασιέρατον, Ἀ- τρώμητο Εἰδωτάνι, Μουσασιτὰ, Γαλῆν τῆς Ἀγκύρας** (ἴσθιτλα.)

Εἰς ὅδας ἱστοτολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 Ὀκτωβρίου, θάπαντῆσω σὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 217ου Διαγωνισμοῦ Δι' ἄλλοις δεκατὸ μέχρι 1 Ἰανουαρίου.]

709. Δεξιόγραφος

Ρῆμα καλὸ τὸ πρῶτο μου,
Πολλοὶ τὸ δεύτερό μου
Κι' ἐνός ἄγου ἰδιωμα
Δηλοὶ τὸ σύνολό μου.

Σωσά Θ. Παρασκού

710. Σωλιβόγραφος

Ἄρθρο τὸ πρῶτο οὐδέτερο,
Τὸ δεύτερό μου λάμπει.
Θεὸς μὴ δώσῃ σ' ὄλο μου
Νέος κανένας νάμπη!

Ἄνις Πορφύρας

711. Ἀναγραμματισμὸς

Ἄπ' τὰ κίματα γεννιέμαι,
Ὅπως εἶμαι ἂν μάρφησ.
Καὶ τὴ θάλασσα φωτίζω,
Ἄν μὲ ἀναγραμματισμὸς.

Φωσφαιμιάς

712. Δημῶδες Αἶνιγμα

Μακρὸς-μακρὸς καλόγερος
Καὶ πῆτα ἡ κεφαλή του.

Θεός

713. Ἀσθή

* * * Ὀρεζοντιώσις ἀρ-
* * * χαιὰ πόλις τῆς
* * * Βουλγαρίας καθέ-
* * * τως νῆσος τῆς Ἑλ-
* * * λάδος; διαγωνίας
* * * ἰμνήτης τῆς Ρωσίας
* * * καὶ ἀνεμος.

Ἰωάννης Χονδρογιάννης

714. Κρυπτογραφικὸν

123456367384 = Μέγας Ἀδοκράτ.
257574 = Ἀσθένεια.
37384 = Ἀρχ. βασιλεὺς.
4656364 = Διάβολος.
58384 = Σημεῖον στίξεως.
6356784 = Γύγας.
72376 = Χῶρος Μικρασίας.
87184 = Κατωιά.

Κυριαζιώνα Σημεῖα

715. Δεξιόγραφία

Νὰ εὐρεθῇ μὴ λέξις σημαί-
νουσα : α) φρουρόν β) στόνον
γ) μελωδιάν δ) τελικὸν αἴτιον
καὶ ε) ὄρος νῆσου τοῦ Ἴονιου.
Μ' ἂν τὴ λέξη αὐτὴ θελήσῃς
Νὰ τὴ μεταγραμματίσῃς
Καὶ νὰ παραξυτονίσῃς.
Τὸ σκοτάδι θάπαντῆσῃς.

Γεωργετσίδη

716. Διπλὸ Κεφάλι

Ὅλος, νά, ὁρατός, ἦλος, αὔρα,
Ῥά, Κόρος, ὄρ, ὄνος
Εἰς τὰς λέξεις αὐτάς νὰ προ-
στεθῇ ὡς κεφαλή ἀπὸ ἑν γράμμα
καὶ νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τῶσαι
λέξεις, τῶροικὰ τῶν ὁποίων νάπο-
τελοῦν καὶ ἀγαπῆτον.

Ἐλληνοπούλα τῆς Θεάνης

717. Ποιικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον τῆς ἀκροτιχῆ τῶν κά-
τωθι ζητωνμένων λέξεων, τὸ δεύ-
τερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον
τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀπο-
τελοῦν μυθολογικὸν τέρας :

1, Ἀρχαῖος τραγικός 2, Ἀρ-
χιεὺς ἀρχιτέκτων 3, Ἥραία Τε-
χνη 4, Ἀυτοκράτορα τοῦ Βυζαν-
τινῶ 5, Μέγας Ἀυτοκράτωρ 6,
Βασίλισσα τῆς Περείας.

Ἐλληνική Δημοκρατία

718. Ἑλληνοσύμφωνον

ουαι-οι-ηθεοὶ

Κένρον

719. Γρίφος

τ	ἦν	ἦν	ἦμῶν	ἦμῶν
ι	ἦν	ἦν	ἦμῶν	ἦμῶν
π	ἦν	ἦν	ἦμῶν	ἦμῶν
ω	ω	ω	ω	ω
ω	δικὸν	ω	ω	ω
ω	ω	ω	ω	ω

Κωνστ. Κωνῆς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

720. Acrostiche de Contraires
Les premieres lettres des con-
traires des mots ci-dessous for-
ment un dieu :
Craintif, recevoir, croltre, mi-
di, sombre, nettoyer.

Κωνστὴν Καραγιάννης

ΔΥΣΒΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσθή τοῦ φύλ. 34

472. Ὡσανά ! (ὦς, Ἄγνα.) -
473. Δάντης (Δάν, τίς.) - 474. Ζά
κνιδος-δακινθος. - 475. Τὸ τελ-
κὸν c.
476. ΛΑΓΙΟΣ 477. Ἀίμνη (Πο-
ΑΙΩΝ ΑΥΜΝΙΑ...) -
ΙΩΝ 478. ΒΕΛΙΣΣΑ-
ΟΝ ΡΙΟΣ (Ἑλλάς,
Σ ἄλρος, Γίσιος)
Σείριος, Ἄβελ, Ροββί, ὄβρος.) -
479. ΓΙΟΣ, ΛΑΜΑ (Ἴλιον, Σάουρα,
ὈΜηρος, ἘΑγῆν) - 480. Ὁ δειλὸς
τῆς πατρίδος προδοτῆς ἐσάν. -
481. Ἐμὰι Κόκρος (εἰ, μὲ κι πρ,
νός.) - 482-486. Par la lettre R:
raison, roux (ou tour), claire,
or, verte. - 487 - 489. 1. Tel
perre tel fils. 2. Le chat parti,
les souris dansent. 3. Pierre
qui roule n' amasse pas mousse.

Τὸ πρῶτιστον καθῆνον τοῦ καλοῦ συνδρομοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνατίκωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀπὸ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὴ ἀπλὰ στοιχεῖα ὁρ. 4, τὸ ἄλλοιστον τί-
μημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40
λεπτὰ ἡ λέξις, μὴ πλεονα δὰ στοιχεῖα
λεπ. 50 καὶ μὴ κεφαλαία λεπ. 70
Ὁ κροστῆσις στίχος δραχμὰς 2.
Ἡ κροστῆσις εἶναι ἀπαραίτητη.

Προκηρύσσουμεν διαγωνισμὸν καλλι-
τεχνικῶν καρτῶν. Συμμετοχὴ μὴ-
πρόθετος ὑποθέματα δημοῦς βρα-
βεῖα τρία ἐκλεκτὰ βιβλία. Φεγγαροῖ
καὶ Σία, Σόλλογοι «Τιτάν», «Τεφάν»,
ἄβρετα ἄλλο μέρος σὸ διαγωνισμὸ μὴς,
σὸ τὴν ἄνοι; Τούλαν Κ. Μηλιώτου,
Καθητῆς 35, Ἀθήνας. - ΚΑΜΕΛΙΑ, ΒΕΝΕ-
ΤΟΠΟΥΛΑ, ΣΚΕΡΙΣΤΕΡΙΚΙ ΧΑΝΟΥΜΑΚΙ.
(ΚΑ' - 1432)

ΣΜΥΡΝΗΣ ΚΑΥΜΕ, ἔδν ἀλληλογοραφ.
Σε ἔξορ; ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΠΟΥΛΙ
(ΚΑ' - 1439)

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ: Προνομιάνσις,
ἀνωτέρα φιλολογία, ἐκμάθησις τῆς
γλώσσῃς Γάλλοις: Ἰωάνν. Χαδριόλου,
9-B ὁδὸς Τεφρέτι, Ἀθήνας.
(ΚΑ' - 1434)

ΦΙΛΙΚΗ, ΑΔΗΤΟΜΗΤΗ ΣΜΥΡΝΗ, Θ. ΣΜΥΡ-
ΝΙΟΠΟΥΛΑ, ΙΩΝΙΚΗ ΟΥΡΑΝΗ κ' ἄλλο
ἔλλα καὶδία τῆς ἸΩΝΙΕΣ - συντοπιτῆς
μου! - Περιμένω Μ. Μ. Σας σὸν Τε-
λευταῖο μου διαγωνισμὸ (ΚΑ' - 1331).
ΠΑΝΟΣ ΧΕΙΜΑΡΡΙΣΤΗΣ
(ΚΑ' - 1435)
= T R I P =
D. S. S.

Μαρίκην Μπαροπούλου, Ἀλεξάνδρει-
αν: Ἐνθυμήσου τὴν τελευταῖαν
συμβουλήν καὶ ποδὸσζε, γιὰτὶ προση-
οιγὰς ἀδυνατοῖσιν νὰ εὐδοκώμεθα
παντῶ Ὁ ὄρος τοῦ Ἀμμοσίου ὁς
μὴ σὲ κάμναι ἐπιλήσιμα
Α. Χ. Μ. Ἐντάθη-ΟΙ ὄροι βραβεῖς:
Ὁ ἀρχηγός: GEORGE TRIP
(ΚΑ' - 1436)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ (ΚΑ' - 95) ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΒΡΑΒΕΥΜΕ: Βυραζή, Ζεμπεκ, Πα-
ραζή, Ἠλεβασιέρις, Ἰακωμῶ, Λα-
μπεδ' Ἦλο.

ΕΠΑΙΝΟΥΜΕ: Πόνου Ἀδερῶ, Καρανιτά-
κη, Πορφύρατον.
Τὰ εὐγενῆ διαπλασπούλα καὶ δια-
πλασσοῖσις ποτῆαν τὴν εὐγενεῖα κα-
λοσύνη νὰ μὴ σπυλιουν κἀτες θερ-
μῶτατα εὐχαριστοῦμε.

ΚΑΠΕΤΑΝ ΓΙΑΝΝΗΣ
ΑΒΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΡΟΥ
(ΚΑ' - 1437)

Τὴ γιορτῆ Σας, ΚΕΡΑΤΝΕ, εἰσίν μὲ τις
πὸ θερεῖς εὐχῆς μου.
ΡΥΜΦΗ ΤΟΥ ΕΣΡΟΥ
(ΚΑ' - 1438)

Νέτιος Βασίλειος σὸ Δημοφιλέσιμα
ὁποστηρίζε: τὸ φουθόνιμο ΘΡΗΝΟΣ
ΜΑΝΝΑΣ.
(ΚΑ' - 1439)

ΠΑΝΟΣ ΧΕΙΜΑΡΡΙΣΤΗΣ, ἔρτωγ' ἡ ἄρρο-
πῶτα στοχάσου... δεκάτη μέρει 1...
Ἐργασφ.
(ΚΑ' - 1440)

Μαθε' ἰπῶτα, Κόρη Φοινίς, μήπας
δὲν εἶδες ὅσις; ; Ἀκαπλασπούλα,
σὸν (ΚΑ' - 1408) εἶσαι πρῆπει νὰ στεί-
λες. Βραβεῖα κολοσοῖα
Ἰωάννης τοῦ Μουσιάνου
(ΚΑ' - 1441)

ΜΟΥΜΜΗ (!) Π' τρέχει, καλὴ; Προ-
σῆσες κροστιάντος σὺλλογος «Ε-
ΡΑΥΝΟ?». Προσηοιανεῖς ἐπιλήσιμα.
(ΚΑ' - 1442)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»
ΔΙΑΠΑΣΧΟΠΟΥΛΑ, ΔΙΑΠΑΣΧΟΠΟΥΛΑΣ, ἐλα-
τῶσιμα νὰ ἀποστηρίζε τὸν Γ' Δια-
γωνισμὸ μας (ΚΑ' - 1443)

Εὐχαριστοῦντες γὰρ κομητιάνι, Πό-
νου Ἀδερῶ, δέχομαι ἀλληλογοραφία
προσηοιανεῖς. ΦΙΛΟΣΦΟΥΣ
(ΚΑ' - 1444)

Ο ΠΟΥΛΗΣ ΑΝΘΗΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΕΙ Μ' ὉΣΟΥΣ ΑΓΑΠΑΝ ΤΟΥΣ
ΦΑΙΜΜΕΝΟΥΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΣ Κ' ΕΙ-
ΝΑΙ ΜΕΛΑΤΧΟΛΙΚΟΙ.
Poste Restante, Ἀθήνα
(ΚΑ' - 1444a)

Ἄδω Ἀσθή, ἂν θέλετε μοκοῖτε νὰ
στείλετε μὲσφ Διαπλάσεως. - Μοῖσα

(ΚΑ' - 1445)
Θένη Μάννας, Πιπρὸ Σαλαβιά, Ἀ-
θάναντ' Ἑλλάδα, Μάγισσα, ἀεῖ
ἔψηφισα Ἀναλλάσσομε Μ. Μ.;.
ΑΛΜΠΡΟΣ ΝΗΙΟΣ

(ΚΑ' - 1446)
Μετὰ τοῦ Σὺλλόγου «Ἀθῆνα», ἔν-
ταλλάσσομε μὲσφ Διαπλάσεως ἔνα
τετραβῆται; Μοῖσα

(ΚΑ' - 1447)
ΒΕΑΤΡΙΚΗ, στήν καινούρια σου ζωή
εἶδες παντοῖσιν σὺντροφοῖ σου ἡ
ἔβνοιαση χαρὰ καὶ ἡ ἀνέφελη εὐτυ-
χία τάναι. Μὲ ἀγάπη:
ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ, ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΑ

(ΚΑ' - 1448)
Προσολιά, Νεχταγιά, Ζακελιάν, ἡ σὸ-
σταση καλῆ. Μυτιληνὰ κ' ἔνα,
Μυτιληνῶσις-ἔς, νὰ περιμένω τετραβῆ-
ται σας; Ρ. Ρ. Μυτιληνῶσις - ΑΝΗΜΟΝΙΑ

(ΚΑ' - 1449)
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΑΙΔΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»
Αποπέλομα (ΚΑ' - 1191) Ἰδανι-
σμός, Κορυφῶσις, Ἰόνιος Ζεφύ-
ρος, φωτομαρὰς, Μαλακτοῦρος.

(ΚΑ' - 1450)
Παδὸ τοῦ Μέλλονος, ἂν καὶ λυγὰ
ἔραγ, δέξου ἀπόμας τὰ πὸ ἔνα;
οἰα συγγραφήσιμα γιὰ τὴν ἐπιτυχία
σου εἰς ἔξοκῶσις. - Μοῖσα, Ἀρογιάλι,
Ἄστρο τῆς Ἀγάπης.

(ΚΑ' - 1451)
= ἐσκεπασμα: Σβουσιάνη Ἑλπίς = Βα-
= σιόλου. Γιὰ νὰ ἔξογῃς χοντῆς,
ποῖς εἶναι ὁ = Νεαφὸς Ἰαποτῆς.

(ΚΑ' - 1452)
Συστήθηκε στή Μυτιλήνη Φιλολογικὴ
Συντροφιὰ, μὲ τὸν ὄνομα «Εὐγενῆς
Ἄγαν». Σκοπός: Πνευματικὴ καὶ ἠθι-
κὴ μόρφωση τῶν μελῶν. Διαλέξεις,
ἀπαγγελία, ἐκδόσεις, κωνερέτῃ Διοικ.,
Συμβόλιο: Βουδοῦρης Δ. κροδέρης,
Βόμβας Ι, γραμματέας, Ἀράκογλου Α.
τομίας, Διῖς: Α. Ἀράκογλου Ρ. Γ.
Μυτιληνῶσις.
Παριμέντε διαγωνισμούς μας.
(ΚΑ' - 1454)

ΠΑΤΡΙΝΟ ΑΡΑΠΑΚΙ, δὲν ἔσκαπῶτον
ἔσοι δὲν ἔξογῶν νὰ κροτυλοχθῶτον
εἶσαι ὁ Ἄνθε... Βραβος με.
Ζητώνης Καίρος

(ΚΑ' - 1455)
ἘΡΜΑ εὐχαριστοῦντες ὄσους ἀπάν-
τησαν σὸ φτοχὸ μου διαγωνισμὸ
(ΚΑ' - 992) τοῦς παρακέρμῃ τῶρα σὸν
Ἀπολλώνιο (Χρῖστο Α. Ριζόπουλο) γιὰ
τὰ βραβεῖα ποδ παραβάνοντας τοῦς
δρους μὴς κροτιὰς δὲ ἐλαβε μὴ δινοντάς
μου ἐξηγήσιμα. Σὰς τὸν κροσιανεῖς λου-
κὸν καὶ παριμένοντες ἀκάντησῃ τοῦ ἔ-
τομος εἶμαι νάπαντῆσω. ΚΟΡΡΙΑΣ

Νέος Τιμοκατάλογος

Τῆς Α' Περιόδου (1879-1893)
ἀπὸ τοῦς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ἔπαρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἔξη
ἔξη: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος, καὶ 20ος. Ἐκαστος τόμος
δρ. 20, τὸ ἔξοκῶσιμα δὲ ἀποστελ-
λόμενος δρος. 21 διὰ τὸ ἔσοτε-
ρῶνον καὶ δρος. 25 διὰ τὸ ἔξο-
τερικόν.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΣΧΕΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1923)
ὑπάρχουν ὄλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 50 ἐν ὄλω. Ἐκαστος τόμος
ἄρρορος, δρ. 50 καὶ ραμμένος
δρ. 55. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκῶ-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ ἔσοτερικόν
δρος. 2 ὀ ἄρρορος καὶ δρ. 5 ὀ
ραμμένος, διὰ δὲ τὸ ἔξοτερικόν
δρ. 12, εἴτε ἄρρορος, εἴτε ραμ-
μένος.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των
διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας,
ἀποστέλλοντες καὶ δρος. 2,50 διὰ
τὴν ἐκπέσιμα τῆς νέας καινίας.
Ἄλλως δὲν εὐδυνώμεθα διὰ τῆς
ἀπὸλλοῦ των φυλλοδίων των.